

A köztársasági elnök 107/2018. (III. 20.) KE határozata a Kossuth- és Széchenyi-díj adományozásáról Az Alaptörvény 9. cikk (4) bekezdés f) pontja, valamint a Kossuth-díjról és a Széchenyi-díjról szóló 1990. évi XII. törvény 5. § (1) bekezdése alapján – a Kormány előterjesztésére –

.

a magyar kultúra, főként a kun hagyományok megőrzését és népszerűsítését szolgáló alkotóművészete, a paraszti világ mellett a magyar történelem jeles alakjait megörökítő alkotásai, valamint érmekeket, plaketteket és grandiózus köztéri szobrokat is magába foglaló gazdag életműve elismeréseként **Györfi Sándor Munkácsy Mihály-díjas szobrászművész, érdemes művész** részére

.

a Kossuth-díjat adományozom.

Budapest, 2018. március 2.

Áder János s. k., köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Orbán Viktor s. k., miniszterelnök

KEH ügyszám: KEH/01217-2/2018.

Kossuth-díjat kapott Györfi Sándor, karcagi szobrászművész

(MTI)

„A alkotás maga a teremtés, visszavisz a múltba és köt a természethez, amelynek mi is részei vagyunk” – fogalmazta meg hitvallását Györfi Sándor érdemes művész az MTI-nek, aki a laudáció szerint a magyar kultúra, főként a kun hagyományok megőrzését és népszerűsítését szolgáló alkotóművészete, a paraszti világ mellett a magyar történelem jeles alakjait megörökítő alkotásai, valamint érmekeket, plaketteket és grandiózus köztéri szobrokat is magába foglaló gazdag életműve elismeréseként kapta a Kossuth-díjat.

A Munkácsy Mihály-díjas szobrászművész azt mondta nagy alázattal fogadja az elismerést. Mikor őseinkről, áldozatainkról, megbecsült szülötteinkről készít emlékműveket, közfeladatot lát el, így eddigi élete „a nemzeti emlékezet napszámosaként telt el” és örül neki, hogy a közösséget tudta szolgálni.

Felidézte, hogy 1965-ben került be a képző- és iparművészeti gimnáziumba, ahol barátja, Borbás Tibor ismertette meg vele a szobrászat alapfogalmait. A Képzőművészeti Főiskola bronzöntő műhelyében próbálkozott először a viaszvesztéses technikával, amely későbbi pályájára is nagy hatással volt.

Elmondta, hogy tanulmányai végeztével műtermét szülővárosában, Karcagon rendezte be, jelenleg ott él és alkot. Pályája egyik fontos állomásának nevezte, amikor 1978-ban az éremművészeti szimpózium számára felkérték, hogy alapítson egy bronzöntő műhelyt.

A műhelyben a művészek megtanulhatták a viaszvesztéses bronzöntést. „Ennek a technikának köszönhetően teljesen új művek születhettek, amelyek eddig az ipari öntéssel nem készülhettek volna el” – mondta a szobrász, aki a nagyméretű szobrok, kislasztikák mellett érmekeket, plaketteket is készít.

A szobrászművész beszélt arról is, pályájára a kun ősök mellett nagy hatást gyakorolt, hogy egy tanyán nőtt fel, családja földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozott. Innen ered az állatvilág és a természet iránti vonzódása.

„Én őrizhettem az utolsó ménest. Csikótelepnek hívták, ahol laktunk, néha 100-110 ló volt a gondjaimra bízva, még az érettségi tételeket is lóháton tanultam” – idézte fel. A vágató lovak élményéből született egyik első, Karcagon felállított köztéri szobra is A Ménesek emlékére címmel, de számos kislasztikája is ennek hatására készült.

„A tűz varázsa, ami az alkotáshoz is ihletet tud adni. Az izzó fém megszilárdul és meghűl az öntőformában, amit szépen kibont az ember” – mondta a művész, aki szerint az alkotói folyamat szépségéből is hihetetlen alkotói erőt lehet meríteni.

A szobrászművész beszélt arról is, hogy minden szobor közel áll hozzá. Mint fogalmazott mindig elszorul a szíve, amikor például egy a világháború áldozatainak emléket állító szobor kapcsán találkozik a még élő emlékezőkkel. „Munkám során próbálok magam beleélni abba a fájdalomba, amelynek megformálásával a közösség megbízott” – fogalmazott Győrfi Sándor.